

Chỉ có thể là yêu

(truyenngan.com.vn) Một lần nữa anh lại cờ bạc thua nặng nề và tất nhiên người anh tìm gặp là cô. Anh mong cô giúp anh một lần nữa thôi.

Cô - một cô gái nhỏ nhắn với thân hình gầy guộc khắc khổ đôi mắt cô hay buồn nhìn về xa xăm, cô không xinh nhưng nhìn lâu ai đó đều thấy ở cô một nét duyên ngầm. Cô đang học cao đẳng năm 2, khoa ngoại ngữ trường ĐH NTT. Anh cũng vậy, anh cũng đang học năm 2 ngành xây dựng trường ĐH VL. Anh và cô quen nhau thật tình cờ và sự tình cờ ấy đã làm cô đau khổ vì quá yêu anh.

Anh và cô gặp nhau trên một trang mạng xã hội, lý do cô làm add anh là vì hai người cùng quê, học cùng trường phổ thông, nhưng không biết nhau vì xong lớp 10 anh đã chuyển xuống Sài Gòn học. Đúng là: “Hữu duyên thiên lý năng tương ngộ, vô duyên đối diện bất tương phùng”- cô thầm cười.

Thế là họ quen nhau, từ những lần nói chuyện online, rồi gặp nhau ngoài đời thực. Khi gặp cô, anh ấn tượng bởi mái tóc ngắn cũn cỡn, nhìn cô và nói: “Anh chưa bao giờ thấy ai để tóc như em”... Cô cười không biết là anh đang khen hay chê. Rồi họ bắt tìm hiểu nhau, yêu nhau lúc nào không biết. Anh là một người đàn ông tốt, anh yêu cô yêu đáng người nhỏ nhắn, yêu nét duyên ngầm của cô. Anh sẵn sàng vì cô mà làm tất cả những gì có thể, cô đã từng nghĩ có lẽ mình là người hạnh phúc nhất.

Cô ở chung với chị gái hơn mình 6 tuổi trong một phòng trọ nhỏ, cô dẫn anh về gặp chị. Chị cô dường như cũng rất hài lòng về anh và coi anh như người trong gia đình. Từ khi có anh, căn phòng họ đầy ắp tiếng cười... Cô như trẻ ra vài tuổi và hài lòng với những gì mình có. Cô đắm chìm trong hạnh phúc mỹ mãn của mình, tình yêu của cô sẽ còn tuyệt vời hơn nữa nếu như anh không dẫn cô về nhà ra mắt sau 3 tháng yêu nhau.

Ba mẹ anh ở quê xuống dự đám cưới anh ba của anh. Đó cũng là một dịp tốt để anh giới thiệu cô với gia đình. Cô đến dự đám cưới, nhưng ngay cái nhìn đầu tiên họ đã không thích cô, cả căn nhà đó, không có ai thích cô cả.

Sau đám cưới, nhà anh có một cuộc họp. Ba anh bắt anh phải bỏ cô lập tức,

tại vì sao? Tại vì cô không xinh, thân hình cô gầy guộc. Anh không chấp nhận, anh yêu cô bằng tất cả trái tim, nhưng vì sao lại như thế này? Anh không hiểu tại sao ba mẹ mình lại có suy nghĩ này. Cả nhà không có ai bên vực anh, không có ai đứng ở chỗ anh mà suy nghĩ. Anh cười nhạt: “Xã hội bây giờ còn có chuyện ép buộc này sao”. Anh nghĩ tới cô, anh gọi cho cô, anh muốn đến chỗ cô. Hai người gặp nhau, anh kể trong nước mắt, anh yếu đuối anh làm cô lo lắng, thế là cô cũng khóc. Anh ôm cô, anh sợ mất cô, cô cũng vậy, cô sợ những gì đang diễn ra với mình. Tâm trí cô hoang mang, cô chưa bao giờ nghĩ mình sẽ gặp trường hợp này, cô và anh phải làm gì để bảo vệ hạnh phúc của mình?

Anh nói với cô: “Em yên tâm, anh sẽ ở bên em, dù có chuyện gì xảy ra”

Gia đình anh gây áp lực với anh, bắt anh chọn một trong hai, một là cô hai là gia đình. Ba anh dọa sẽ từ anh nếu anh chọn cô. Bên hiếu bên tình, anh đã từng coi phim và chưa bao giờ nghĩ mình sẽ ở trong trường hợp này. Thời gian anh và cô gặp nhau càng ít đi, vì anh bị gia đình quản lý thời gian, gia đình không cho anh gặp cô. Cô ghen ngào trong nước mắt, cô sợ mình không vượt qua được.

Cho đến một ngày, anh gọi cho cô đề nghị gặp cô.

- Chia tay đi em, anh không chịu nổi nữa rồi.
- Chia tay ư? Em không chấp nhận. Trừ khi anh không yêu em.
- Uhm... anh không yêu em nữa, anh đã quá mệt mỏi...
- Tại sao chứ, em đã làm gì sai sao anh?
-
- Em không chịu, mãi mãi em không chịu, em yêu anh, em sẽ ở bên anh!

Anh ôm cô trong nước mắt giàn giụa, có ai hiểu được cho đôi tình nhân này không? Do anh quá kiên quyết nên cô đành chấp nhận, nhưng vẫn nuôi một tia hi vọng mong anh sẽ đổi ý.

Thời gian sau đó, cô lao vào học hành, còn anh, anh lao vào cờ bạc. Cô nhớ

anh, cô gọi cho anh chỉ mong được nghe tiếng anh bình yên nơi đầu dây bên kia. Còn anh, anh chẳng bao giờ gọi cho cô. Ngày ngày trôi qua, cô cũng đã tập quen với cuộc sống không có anh nhưng trong tim cô cô vẫn con yêu anh, tình yêu cô trao anh không phai nhạt theo thời gian. Cô vẫn hay nhắc tới anh với bạn bè, cô vẫn ngỡ rằng anh vẫn ở bên cô.

Rồi một ngày, anh gọi cho cô, anh báo cho cô một tin sét đánh rằng anh cờ bạc thua lỗ, lấy học phí đi tiêu xài bù đắp cũng ko đủ, anh phải cầm xe. Anh mong cô giúp anh một lần, anh không dám nói với gia đình. Cô thực sự rất sốc sau mấy tháng trời anh không liên lạc, giờ đây anh tìm gặp cô trong hoàn cảnh như thế này ư. Cô chạy khắp nơi, tìm gặp bạn bè để có một số tiền chuộc xe cho anh và đóng học phí. Anh cầm tay cô tỏ vẻ biết ơn và nói sẽ trả cho cô. Bạn bè ai cũng khuyên cô đừng day dưa với anh nữa. Lần này có thể mượn được còn những lần sau thì sao? Nhưng cô chỉ trả lời: “Coi như kiếp trước tao nợ anh, kiếp này tao trả”. Sau lần đó anh không liên lạc với cô nữa, còn cô cứ ngóng trông những cuộc điện thoại trong vô vị.

Đâu đó có tiếng nhạc du dương, cô thoáng nghe bài hát: “Quên cách yêu” mà nghĩ về mình, nghĩ về những gì mình đang làm, liệu cô sẽ có một kết thúc tốt đẹp không? Liệu cô sẽ tìm được hạnh phúc sau những gì đã hi sinh không? Cô không trách anh, không trách hoàn cảnh, chỉ thương xót cho mình. Tuy vậy, cô cũng không bao giờ hối hận vì những gì đã làm...

Rồi cô ra trường, cô cũng kiếm được công việc cho mình với số lương vừa đủ lo cho bản thân, con anh thì vẫn chưa ra trường vì nợ môn quá nhiều.

Tình cờ cô nghe tin anh có bạn gái mới, cô đau đớn quằn quại trong căn phòng, cô khóc nhưng không dám khóc thành tiếng, cô nghĩ: “Tại sao ông trời lại bất công như vậy, tại sao mình không thể tìm được hạnh phúc”. Cô nhớ anh da diết, thà lúc quen nhau anh là thằng đàn ông bội bạc thì cô đã không yêu anh như ngày hôm nay. Cô cầm điện thoại gọi cho anh, cô đang ghen, cô muốn được nghe anh giải thích, cô muốn được nghe đó không phải là sự thật. Anh nghe máy, cô hỏi dồn dập về người con gái kia, anh chối. Cô nửa tin nửa ngờ, dần dần cô cũng biết đó là sự thật, cô không chấp nhận sự thật đó, cô muốn kéo anh về với mình.

Một lần nữa anh lại cờ bạc thua nặng nề và tất nhiên người anh tìm gặp là cô. Anh mong cô giúp anh một lần nữa thôi. Trái tim cô như vỡ nát thành trăm

mảnh. Cô lạnh lùng: “tại sao anh không hỏi người con gái kia giúp đỡ”. Anh chỉ biết câm nín.

Sau bao nhiêu cay đắng, dường như cô đã trở thành một người khác. Nhưng cô vẫn nhận lời giúp anh, từ lúc này, cô lao vào làm việc, cô chăm chỉ tăng ca làm thêm để kiếm tiền đóng học phí cho anh ra trường.

Biết được chuyện cô giúp anh, nhỏ bạn thân phát hoảng, nó la cô, nó mắng cô : “Vết thương nào rồi cũng sẽ lành. Nhưng thời gian có thể sẽ không thể phẫu thuật thẩm mỹ được vết sẹo nó để lại trên tim. Yêu thương, chiều chuộng và hy sinh quá mức, sẽ chỉ khiến cái ghen khốn nạn trong mỗi thằng đàn ông trỗi dậy. Hi sinh bản thân chấp nhận đau khổ để người mình yêu hạnh phúc ư. Cao thượng hay là ngu dại.Đừng đòi hỏi sự biết ơn, khi người ta không cần và không thể hiểu nổi sự hi sinh của mình là cái chết tiệt gì.” Cô đau đớn khi nhận được những lời đó, cô chỉ lặng im cho qua chuyện rồi cười nhạt với đời.

Rồi anh và cô gái kia cũng chia tay, cô ta là “một người tiền bạc phân mình ái tình sòng phẳng”, cô ta tính toán dừng đồng xu với anh. Đời quá phũ phàng. Anh nghĩ tới cô một mình lo cho anh, đi làm thêm để kiếm tiền lo học phí cho anh, vậy mà anh lại đối xử với cô quá tàn nhẫn. Anh muốn quay lại với cô, để truyền hơi ấm cho cô, nhưng anh lại sợ rào cản gia đình. Người ta cho là anh không yêu cô nên mới không thể vượt qua thử thách đó, nhưng nếu có ai nằm trong hoàn cảnh đó thì mới hiểu được cho anh.

Sau những lần làm cô đau khổ, cô nhận được một tin nhắn từ anh: “Anh biết anh có lỗi với em quá nhiều, anh sẽ cố gắng tốt nghiệp, cố gắng ra trường để không phụ lòng em”. Đó là những lời nói thật lòng của anh, thời gian đó anh cô gắng học, ôn thi, trả nợ môn học, rồi anh cũng được ra trường, cầm trên tay tấm bằng kỹ sư. Cô vui trong nước mắt, cô đã không sai khi làm tất cả cho anh. Sự hi sinh của cô quả là không uổng phí.

Cô thở phào nhẹ nhõm, cô đã yên tâm về anh. Dù vẫn còn rất yêu anh nhưng cô biết gia đình anh sẽ không bao giờ chấp nhận cô.

Ngày anh lên nhận tấm bằng tốt nghiệp cũng là ngày cô cầm tấm vé máy bay trên tay, cô sẽ qua Mỹ du học 3 năm. Anh không hề hay biết. Anh đã quyết tâm sẽ lấy cô bằng được, anh tin gia đình sẽ hiểu...

Trong bữa tiệc gia đình chúc mừng anh đã tốt nghiệp, anh quyết định kể chuyện cô đã giúp đỡ anh như thế nào, đã hi sinh vì anh ra sao. Gia đình anh không thể nói câu ngăn cản, họ biết anh đã quyết tâm thật rồi.

Anh mừng rỡ gọi cho cô để báo tin vui cho cô, nhưng điện thoại khóa máy. Anh chạy đến nhà gặp cô thì gặp chị hai, chị hai nói mới tiễn cô ra sân bay về. Anh lao thẳng ra sân bay, nhưng chuyến bay đi Mỹ đã cất cánh rồi.

Anh ngồi một mình ở sân bay cứ nhìn về phía xa xăm. Anh trách mình đã quá chậm. Bỗng có tin nhắn, là số máy của cô, nhưng đó là nhỏ bạn thân của cô: “Nga có gửi cho anh lá thư”.

Anh đọc thư cô mà ghen ngào, anh trách cô ra đi mà không nói với anh. Anh còn yêu cô rất nhiều, anh tự hứa với lòng mình sẽ chờ ngày cô về, chờ tới ngày anh và cô đoàn tụ. Anh mong được bù đắp lại những mất mát trong khoảng thời gian vừa qua và đợi tới ngày sẽ được nắm tay cô bước đi trên con đường tương lai.

Nếu có ai hỏi tại sao cô lại làm như vậy, cô trả lời: “Chỉ có thể là yêu thôi”